

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyrka
Protokolant:	Igor Ekert

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy Z. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania Z. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13 stycznia 2017 r. **nr** (...)

1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje Z. W. prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), poczynając od dnia 1 stycznia 2017 roku;

2) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz Z. W. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Grzegorz Tyrka

VIII U 286/17

UZASADNIENIE

Dnia 9 stycznia 2017 roku ubezpieczony Z. W. wniósł o przeliczenie wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 roku, Nr 887.) – zwanej dalej ustawą emerytalną.

Decyzją z dnia 13 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu przeliczenia emerytury, albowiem nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (tzw. wwpw) emerytury nie przekroczył 250%.

Ubezpieczony wniósł odwołanie, domagając się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie wniosku złożonego dnia 9 stycznia 2017 roku oraz zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniósł o oddalenie odwołania.

Na uzasadnienie podano, że organ rentowy obliczył wwpw świadczenia na podstawie przedłożonego przez ubezpieczonego zaświadczenia o zatrudnieniu. Organ rentowy obliczył, że wwpw świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wyniósł 249,83%, co przedstawia poniższa tabela:

1	1979	218,74%	
2	1980	218,10%	
3	1981	203,01%	
4	1982	288,91%	
5	1983	264,08%	
6	1984	267,40%	
7	1985	300,44%	
8	1986	279,10%	
9	1987	269,71%	
10	1988	242,13%	
11	1989	298,19%	
12	1990	270,63%	
13	1991	238,82%	
14	1992	231,13%	
15	1993	230,37%	

16	1994	273,23%	
17	1995	255,70%	
18	1996	262,86%	
19	1997	253,81%	
20	1998	130,32%	
		4996,68%	:20
		249,83%	

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w kopalni węgla kamiennego w okresie od dnia 17 maja 1970 roku do dnia 30 czerwca 1998 roku.

Decyzją z dnia 20 listopada 1995 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej, której wysokość zmniejszył w związku z kontynuowaniem zatrudnienia pracowniczego.

Zakład pracy ubezpieczonego posiada dokumentację płacową ubezpieczonego tylko za lata 1979-1998, i na tej podstawie wystawił zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7). Za wcześniejszy okres zatrudnienia ubezpieczonego dokumentacja uległa zniszczeniu.

Na podstawie akt osobowych, aktów normatywnych: Karty Górnika, UZP dla Górnictwa z dnia 15 grudnia 1957 roku Sąd dokonał obliczenia rocznych zarobków ubezpieczonego za lata: 1974 a następnie dokonał obliczenia wwpw świadczenia za te lata. W dalszej kolejności ustalony za każdy rok wwpw świadczenia należało podstawić w miejsce wwpw świadczenia za 1998 rok.

Obliczenia Sądu przedstawiają się następująco:

1974 rok

304 dni roboczych, w tym 26 dni w styczniu; stawka od 1.08.1973r – 130 zł; stawka od 1.02.1974r. – 172 zł. W legitymacji ubezpieczeniowej podano, że w 1974 roku ubezpieczony nie korzystał ze zwolnień lekarskich.

Zarobek roczny (wynagrodzenie zasadnicze, bez deputatu węglowego i tzw. „Karty Górnika”):

1. Styczeń – 26 dni x 130 zł = 3 380 zł,

2. Luty-grudzień – 278 dni x 172 zł = 47 816 zł

3 380 zł + 47 816 zł = 51 196 zł

51 196 zł : 38 220 zł (średnia krajowa) = 133,95%

Z uwzględnieniem deputatu węglowego (związek małżeński 1972 rok) wwpw świadczenia wyniósł:

$(51\,196\text{ zł} + 4\,400\text{ zł}) : 38\,220 = 145,46\%$

Obliczony przez Sąd wwpw świadczenia z wybranych 20 lat pracy ubezpieczonego, przy uwzględnieniu okresu zatrudnienia pracowniczego po przejściu na emeryturę, przedstawia poniższa tabela:

1	1979	218,74%	
2	1980	218,10%	
3	1981	203,01%	
4	1982	288,91%	
5	1983	264,08%	
6	1984	267,40%	
7	1985	300,44%	
8	1986	279,10%	
9	1987	269,71%	
10	1988	242,13%	
11	1989	298,19%	
12	1990	270,63%	
13	1991	238,82%	
14	1992	231,13%	
15	1993	230,37%	
16	1994	273,23%	
17	1995	255,70%	

18	1996	262,86%	
19	1997	253,81%	
20	1974	133,95%	
		5000,31%	:20
		250,02%	

Z powyższych wyliczeń wynika, że przyjęcie za 1974 rok tylko wynagrodzenia zasadniczego pozwala ustalić, że wwpw świadczenia przekracza 250%.

/dowód z: akt ZUS, akt osobowych ubezpieczonego/.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie Z. W. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110a ust. 1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w **art. 15** [podstawa wymiaru składek], z uwzględnieniem **art. 110 ust. 3** [wyższy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru], jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w **art. 15** ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Ubezpieczony spełnia przesłanki zawarte w art. 110a ust. 1 ustawy emerytalnej.

Należy zwrócić uwagę, że organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję na podstawie przedłożonego przez ubezpieczonego dowodu, tj. druku Rp-7. W przypadku ubezpieczonego należało obliczyć wwpw z okresu dowolnie wybranych 20 lat zatrudnienia pracowniczego poprzedzających rok, w którym zgłoszono wniosek o przeliczenie świadczenia w trybie art. 110a ustawy emerytalnej, z tym że część okresu musiała przypadać po nabyciu prawa do emerytury.

Ubezpieczony mógł w postępowaniu przed organem rentowym wykazać wysokość swoich zarobków za 1974 rok, czego nie uczynił. Dopiero w postępowaniu sądowym został przeprowadzony dowód z akt osobowych ubezpieczonego na okoliczność uzyskiwanego zarobku. Postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić wysokość wynagrodzenia za 1974 rok oraz ponownie ustalić wwpw świadczenia, którego wartość przekracza 250%.

Skoro zostały spełnione przesłanki, o których mowa w art. 110a ust. 1 ustawy emerytalnej, to na podstawie tego przepisu oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. należało uwzględnić odwołanie i przyznać prawo ubezpieczonemu do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110 a ustawy emerytalnej, poczynając od dnia 1 stycznia 2017 roku, tj. miesiąca, w którym zgłoszono wniosek (art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej).

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 roku.

(-) SSO Grzegorz Tyrka